

Esernyő

Emlékszem,
A kezed közt tartottál
Nem is olyan régen.
Vittél és hoztál,
Magad mellé vettél,
Ott csüngtem nyakadnál,
S ott, a fejednél.
Cudar idő volt,
Fagyos, és saras.
S örült szívem mégis,
-Az örült, bogaras-
Hogy veled lehetek.
Hogy megóvlak a bajtól,
Hogy lehetek neked
Egyből, ott, akkor.
Nevettél felém.
Szebb volt az a hang,
Mint az eső összes cseppje.
Mint konduló harang
A síron túlmerengve.
Hajj a szép idők,
A nyári délutánok,
A füledt csend az égen,
Vihar, szél, villámok...
Én ott voltam neked.
Mindenik bajoknál.
Fogtam a kezed,
Te pedig tartottál.
De elült a vihar, elült az eső.
Kitisztult az ég,
Szép, kék és rebbenő,
És rám már nincs szükség.
Hát eldobtál.
S tovasétálsz az alkonyon
Engem hátrahagyva.
A lábad lépte nyom agyon,
Szívembe taposva,
S itt állok a csöndben.
Hallgatom az eget.
Várom az új, tiszta,
Esőcseppeket.

